

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 254/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...).			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony/obwiniony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony/ Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		R. J. (1)	<p>1. obwiniony o to, że:</p> <p>działając na szkodę S. F. zam. ul. (...), (...)-(...) P. w prowadzonym przez siebie postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze (...), dopuścił się:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zaniechania w okresie od (...) r. podjęcia czynności zmierzających do przekazania akt egzekucyjnych właściwemu komornikowi pomimo posiadania wiedzy o istnieniu zbiegu egzekucji do świadczenia dłużnika z (...) Oddział w P., • podjęcie działania poza obszarem właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się kancelaria komornika poprzez wydanie 	1. wniosek o ukaranie Rzecznika Dyscyplinarnego przy K. w W. z dnia 2 marca 2020 roku;	1. k. 1-3 akt D 23 /21;
----	--	-----------	--	--	-------------------------

zarządzenia
z dn. (...) r.
w którym
wyznaczony
został
termin
przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...),

- wydania w
dn. (...) r.
zarządzenia
w trybie
art. 814
k.p.c. bez
zaistnienia
wymaganych
do tego
przesłanek,

którymi to
działaniami:

1. naruszył
powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego
poprzez
uchybień
obowiązkowi
wynikającemu z
art. 25 ustawy
z dnia 22
marca 2018 r.
o komornikach
sądowych (Dz.U.
2018 poz. 771),
jak też zasadom
wyrażonymi w §
6 pkt 1, § 14
pkt 1 oraz §15
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego

- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 222 pkt 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 r. poz. 771), w zw. z § 2 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego,

2. podjął czynności egzekucyjne z nieuzasadnioną zwłoką

- tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 222 pkt 4 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 poz. 771),

3. w sposób rażący dopuścił się obrazy art. 7731 § 1 i art. 814 § 1 ustawy kodeks postępowania cywilnego z dnia 17 listopada 1964 r. (Dz. U. Nr 43,poz.296) z

			<p>późn. zm. oraz art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 roku o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 r. poz. 771)</p> <ul style="list-style-type: none"> tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 222 pkt 11 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 poz. 771); 		
2.		R. J. (1)	<p>2. zarzuty 1-3 z wniosku o ukaranie:</p> <p>dopuszczenie się jednego przewinienia dyscyplinarne, polegającego na tym, że działając na szkodę S. F., zam. ul. (...), (...)-(...) P., w prowadzonym przez siebie postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze (...):</p> <ul style="list-style-type: none"> zaniechał w okresie od (...) r. podjęcia czynności zmierzających do przekazania 	<p>2.1. dokumenty zgromadzone w aktach (...);</p> <p>2.2. częściowo wyjaśnienia obwinionego R. J.;</p>	<p>2.1. akta (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) I J. w P.;</p> <p>2.2. – k. 104-105;</p>

akt
egzekucyjnych
właściwemu
komornikowi,
pomimo
posiadania
wiedzy o
istnieniu
zbiegu
egzekucji do
świadczenia
dłużnika z
(...) Oddział
w P.,

- wyznaczył
działanie
poza
obszarem
właściwości
sądu
apelacyjnego,
na którym
znajduje się
kancelaria
komornika,
poprzez
wydanie
zarządzenia
z dnia (...) r., w którym
wyznaczony
został
termin
przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...),

- wydał w
dniu (...) r.
zarządzenia
w trybie art.
814 k.p.c.,
w którym
wyznaczony
został
termin

przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...), bez
zaistnienia
wymaganych
do tego
przesłanek,

przez co podjął
czynności
egzekucyjne z
nieuzasadnioną
zwłoką oraz
naruszył powagę
i godność urzędu
komornika
sądowego,
uchybiając
obowiązkom
wynikającym z
art. 25 ustawy
z dnia 22
marca 2018 r.
o komornikach
sądowych (Dz.U.
z 2021 r. poz.
850 - t.j.),
jak też zasadom
wyrażonym w § 6
ust. 1 oraz § 15
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego, czym
wyczerpał
znamiona
przewinienia
dyscyplinarnego
z art. 222 pkt 1 i
4 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych w zw.
z art. 11 § 2 k.k. w
zw. z art. 223 ust.
1 ustawy z dnia
22 marca 2018

			r. o komornikach sądowych;		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	*****	*****	*****	*****	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	1. wniosek o ukaranie Rzecznika Dyscyplinarnego przy K. w W. z dnia (...)	dokument urzędowy – bezsporny.			
2.	2.1. dokumenty zgromadzone w aktach (...); 2.2. częściowo wyjaśnienia obwinionego R. J.;	2.1. dokumenty powstałe w toku postępowania (...), których treść i pochodzenie nie były kwestionowane przez strony ani			

		<p>sąd odwoławczy z urzędu;</p> <p>2.2. wyjaśnienia obwinionego co do samego przebiegu postępowania egzekucyjnego nie budziły wątpliwości, jednakże w pozostałym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły prowadzić do jego ekskulpacji z powodów, o których będzie mowa poniżej;</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>*****</p>	<p>*****</p>	<p>*****</p>	<p>*****</p>
<p>STANOWISKO</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Brak wyodrębnionych zarzutów w petitum odwołania sporządzonego i wniesionego przez obwinionego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odwołanie, mimo pewnych racji finalnie okazało się niezasadne. Analizując odwołanie przez pryzmat argumentacji powołanej w jego osnowie, stwierdzić trzeba, że opierało się ono na kwestionowaniu poczynionych w sprawie przez Komisję Dyscyplinarną			

przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. ustaleń faktycznych oraz ich subsumpcji jako wyczerpujących znamiona przewinień dyscyplinarnych opisanych w art. 222 pkt 1 i 4 ustawy o komornikach sądowych.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może odnosić się tylko do tych ustaleń faktycznych, na podstawie których sąd (tu: Komisja Dyscyplinarna przy K. w W.) wydaje orzeczenie.

Może mieć dwie postacie, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności”

(por. Z. Doda, A. Gaberle,

Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 129). W obu przypadkach to uchybienie dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a

także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił (art. 7). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone). W pierwszym przypadku błąd („braku”) polega na nieustaleniu określonego faktu, który wynika z dowodu. W drugim przypadku błąd („dowolności”) ma miejsce wówczas, gdy w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, który nie

wynika z przywołanego dowodu, albo gdy z przywołanego dowodu wynika określony fakt, ale został on w ustaleniach faktycznych zniekształcony (przeinaczony). Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów.

Przeprowadzona w sprawie kontrola odwoławcza wykazała brak podstaw do przypisania organowi I instancji zarzutu błędu dowolności w rozumieniu wyżej wskazanym. W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. (dalej: Komisja Dyscyplinarna albo organ I instancji) co do zasady są

trafne i znajdują potwierdzenie w całokształcie okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego – ocenionych w sposób swobodny i w granicach jej kompetencji orzeczniczych, a w więc w oparciu o prawidłowo zgromadzony i oceniony materiał dowodowy.

Przed wszystkim prawidłowo ustalono, że obwiniony dopuścił się nieuzasadnionej zwłoki w prowadzonym przez siebie postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt (...) z wniosku wierzyciela – (...) Banku Spółdzielczego w W. (dalej: wierzyciel) przeciwko dłużnikowi – S. F. (dalej: dłużnik), nie podejmując w okresie od (...) roku czynności zmierzających do przekazania akt egzekucyjnych

właściwemu
komornikowi,
pomimo
posiadania
wiedzy o
istniejącym
zbiegu egzekucji
do świadczenia
dłużnika w (...)
Oddział w P..

W tym miejscu
przypomnieć
należy, iż w
katalogu
przewinień
dyscyplinarnych
komornika ujęta
została, m.in.
odpowiedzialność
za
podejmowanie
czynności z
nieuzasadnioną
zwłoką.
Nieuzasadniona
zwłoka w
podejmowaniu
czynności, o
której mowa
stanowi
kwalifikowaną
postać zwłoki w
podejmowanych
czynnościach i
odnosi się ona
do zwłoki, która
jest bezzasadna.
Interpretacja
pojęcia
nieuzasadnionej
zwłoki
uzależniona jest
od konkretnych
okoliczności
danej sprawy i
nie może zostać
skonkretyzowana
poprzez
określenie czasu,

który kwalifikowałby czas podjęcia czynności z taką zwłoką. Jednakowoż stwierdzić należy, iż czynność podjęta przez komornika jako z nieuzasadnioną zwłoką nie jest czynnością, którą podjął wskutek opóźnienia spowodowanego przyczynami przez niego niezawinionymi i od niego niezależnymi (np. siła wyższa, nagła choroba, drastyczny wpływ spraw). Ocena tego przewinienia nie polega jednak wyłącznie na osądzie terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej, ale także zawinienia komornika, tj. możliwości wyboru zachowania zgodnego z prawem (por.

Simbierowicz
Maciej (red.),
Świtkowski
Marcin (red.),
Komentarz do
ustawy o
komornikach
sądowych, [w:]
Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Komentarz.
LEX/el. 2021;
komentarz do
art. 222 -
Falkowski
Bartłomiej)

Analiza akt
postępowania
egzekucyjnego
1975/19
prowadzi do
wniosku, że
obwiniony już **w
dniu (...) roku**
(k. 87 akt (...))
dowiedział się z
odpowiedzi ZUS
I Odział w P. na
zawiadomienie z
dnia (...) roku
- skierowane do
ww. instytucji o
zajęciu
wierzytelności
dłużnika z tytułu
emerytury, renty
i innych
świadczeń na
poczet
egzekwowanej
wierzytelności
(k. 77 ww.
akt Km) - o
zbiegu zajęcia z
zajęciem

dokonanym
m.in. przez
Komornika
Sądowego przy
Sądzie
Rejonowym P.
(1) – A.
K.. Pomimo
tego, obwiniony
prowadził dalej
czynności
egzekucyjne
skierowane do
innych
wierzycieli
dłużnika, w tym
przysługujących
mu ewentualnie
w stosunku do
Spółki (...) Sp.
z o.o. z s. w
W. (k. 88-91 ww.
akt Km) - nawet
po uzyskaniu
informacji o
braku
wymagalnych
wierzycieli
egzekwowanego
dłużnika (k.
92-94 ww. akt
Km). ZUS I
Oddział w P.
jeszcze
kilkukrotnie
informował
obwinionego
komornika o
zbiegu egzekucji
do renty
socjalnej
dłużnika i
przekazywaniu
potrąceń w
maksymalnej
wysokości do
depozytu - do
czasu
rozstrzygnięcia
zbiegu (k. 95-96,

104-106, 109,
122-123 ww. akt
Km). Obwiniony
nie reagował
nawet na
zawiadomienie
Komornika
Sądowego przy
Sądzie
Rejonowym P.
(1) – A. K. z
dnia (...) roku
(data wpływu
do kancelarii
obwinionego (...)
r. – k. 97 ww. akt
Km, ponowione
w piśmie z dnia
(...) roku – k.
125 ww. akt
Km), iż w świetle
art. 773^(1) §
2 k.p.c. jest
komornikiem
właściwym do
dalszego
łącznego
prowadzenia
egzekucji
przeciwko
dłużnikowi,
pozostawiając
wezwanie do
przekazania akt
sprawy
egzekucyjnej w
terminie 7 dni
bez odpowiedzi.
Mało tego,
kontynuował
czynności
egzekucyjne:

- pismem z dnia
(...) roku wezwał
Spółkę (...) do
dokonywania
potrąceń,
informując że
jest

komornikiem
właściwym w
świetle art.
773⁽¹⁾ § 2 k.p.c.
do dalszego
łącznego
prowadzenia
egzekucji w
związku ze
zbiegiem
egzekucji do
odnośnej
wierzytelności z
egzekucją
prowadzoną
przez
Komornika
Sądowego przy
Sądzie
Rejonowym
Poznań - Nowe
Miasto i Wilda w
P. – Ł. K. (k. 98
ww. akt Km),

- w dniu
(...) roku
przeprowadził
wizję terenową
pod adresem
miejsca
zamieszkania
dłużnika,
wskazanym we
wniosku
inicjującym
postępowanie
egzekucyjne i
figurującym w
oficjalnych
rejestrach, nie
ujawniając tam
ani dłużnika,
ani majątku
ruchomego (k.
103 ww. akt
Km),

- w dniu
(...) roku wydał

zarządzenie w trybie art. 814 k.p.c. (k. 107 ww. akt Km),

- dopiero po uzyskaniu wykazu majątku od dłużnika w dniu (...) roku (k. 110-111 ww. akt Km) oraz wpływie skargi dłużnika na zarządzenie wydane w trybie art. 814 k.p.c. (k. 112-119 ww. akt Km), obwiniony uznał skargę w dniu (...) roku za zasadną (k. 120 ww. akt Km), zniósł czynności wyznaczone na dzień (...) roku (k. 124 ww. akt Km), o czym poinformował Prezesa Sądu Rejonowego P. (1) pismem z dnia (...) roku (k. 133 akt Km), a następnie dopiero **w dniu (...) roku** postanowił uznać się niewłaściwym do dalszego prowadzenia sprawy (...) i przekazać ją do dalszego prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym P.

(1) z uwagi na zbieg egzekucji do świadczenia dłużnika z ZUS (k. 141 ww. akt Km).

Chronologia zdarzeń jest czytelna i nie pozostawia wątpliwości, iż obwiniony w sposób nie tylko świadomy, ale i zawiniony nie podejmował czynności zmierzających do bezzwłocznego przekazania akt sprawy egzekucyjnej (...) właściwemu do jej dalszego prowadzenia komornikowi, bezzasadnie prowadząc dalsze czynności i działania egzekucyjne, pomimo że na przeszkodzie powyższemu nie stały ani przyczyny natury faktycznej - jak np. brak akt czy siła wyższa; ani prawnej - jak w szczególności wielość zbiegających się egzekucji do tej samej wierzytelności (in concreto

świadczenia
dłużnika z ZUS),
wymagających
rozstrzygnięcia
przez sąd.

W tym miejscu
wskazać należy,
iż po myśli art.
773¹ k.p.c.:

§ 1. W
wypadku zbiegu
egzekucji do tych
samyh rzeczy,
wierzytelności
lub praw, dalszą
egzekucję
prowadzi
komornik
właściwy według
przepisów
niniejszego
kodeksu.

§ 2. Jeżeli żaden
z komorników
nie jest właściwy
według
przepisów
niniejszego
kodeksu lub
właściwych jest
kilku
komorników,
komornik, który
później wszczął
egzekucję,
niezwłocznie
przekazuje
sprawę
komornikowi,
który pierwszy
wszczał
egzekucję, o
czym
zawiadamia
wierzyciela.

§ 3. Przekazując sprawę, komornik obowiązany jest rozliczyć koszty egzekucji.

Jak podkreśla się w literaturze ustawodawca zakłada, że zbieg egzekucji sądowych zostanie rozstrzygnięty przez samych komorników, według zasad określonych w art. 773¹ § 1 i 2. Jeżeli zbieg egzekucji będzie dotyczył postępowań prowadzonych przez komornika właściwego według przepisów postępowania egzekucyjnego z komornikiem wybranym przez wierzyciela, który co do zasady podejmuje czynności poza swoim rewirem, komornik wybrany powinien przekazać prowadzoną przez siebie sprawę egzekucyjną komornikowi właściwemu.

Jeżeli zbieg nastąpi między komornikami właściwymi albo wybranymi do prowadzenia egzekucji przez wierzyciela, wszystkie sprawy w każdym z tych przypadków przejmuje ten komornik, który pierwszy wszczął egzekucję. Jeżeli do zbiegu egzekucji dojdzie między komornikami właściwymi i wybranymi, wszystkie te sprawy do łącznego prowadzenia przejmuje komornik właściwy, który pierwszy wszczął egzekucję, zajmując jakkolwiek składnik majątku dłużnika, a nie tylko ten, do którego został skierowany zbieg egzekucji sądowych (A. Adamczuk [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 478-1217, wyd. IV, red. M. Manowska, Warszawa 2021,

art. 773(1). LEX/
el).

W świetle
powyższego
wykładnia
przepisu art.
773¹ § 2 k.p.c.,
regulującego
zbieg egzekucji
sądowych, nie
budzi
wątpliwości i
wyraża nakaz
bezzwłocznego
przekazania
sprawy temu
komornikowi,
który jako
pierwszy wszczął
egzekucję –
bez względu
na stopień jej
zaawansowania
– tylko wówczas
bowiem może
być spełniony
wymóg
rozstrzygnięcia
zbiegu przez
samych
komorników,
bez udziału
sądu, co z racji
dopuszczonej
przez
ustawodawcę
możliwości
wyboru
komornika przez
wierzyciel (art. 8
ust. 1 w zw. z art.
10 ust. 1 ustawy
o komornikach
sądowych)
zapewnić ma
realizację
postulatu
rozpoznania
sprawy w

rozsądnym terminie, czyli bez nieuzasadnionej zwłoki.

Obwiniony miał tego pełną świadomość na co wskazują nie tylko jego wyjaśnienia, ale także treść akt (...) i podejmowanych przez obwinionego w jego toku czynności, wskazujących na uporczywe wręcz ignorowanie treści przepisu art. 773⁽¹⁾ § 2 k.p.c., którego treść, jak i wykładnia była doskonale obwinionemu znana.

Usprawiedliwieniem nie może być przy tym fakt równoległego prowadzenia egzekucji co do innego składnika majątkowego dłużnika – wobec jednoznacznego w swojej wymowie nakazu płynącego z treści ww. normy prawnej. Obwiniony winien się

kierować nie tylko interesem wierzyciela, ale także dłużnika, którego świadczenie z ZUS zostało skutecznie zajęte przez innego komornika, a mimo tego przez okres kilku miesięcy musiało spoczywać - do kwot dopuszczalnych potrąceń - w depozycie, narażając go tym samym na dodatkowe koszty. Sposób rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji do tego samego składnika majątkowego dłużnika, uregulowany w art. 773⁽¹⁾ § 2 k.p.c., bynajmniej nie zależy od wielkości roszczenia egzekwującego wierzyciela, wbrew supozycjom skarżącego. Dodatkowo obwiniony, jak sam przyznał (k. 105 akt (...)) nie informował wierzyciela ani o możliwości umorzenia

egzekucji z renty
socjalnej, ani
też wystąpienia
ewentualnie o
drugi tytuł
egzekucyjny
celem
kontynuowania
egzekucji w
pozostałym
zakresie.

W tym stanie
rzeczy
prawidłowym
było ustalenie
Komisji
Dyscyplinarnej,
że niepodjęcie
przez
obwinionego
czynności
zmierających
do przekazania
akt
egzekucyjnych w
sprawie (...)
innemu
komornikowi
sądowemu
właściwemu do
jej dalszego
prowadzenia w
całości przez
okres 123 dni
stanowiło nie
tylko
nieuzasadnioną
zwłokę, ale także
było przez
obwinionego
zawinione,
albowiem nie
zachodziły
przeszkody ani
natury
faktycznej, ani
prawnej, które
uzasadniałyby
wstrzymywanie

się z podjęciem tych czynności, wręcz analiza akt (...) uprawnia do wniosku, że przekazanie sprawy wymusiła skutecznie wniesiona przez dłużnika skarga a nie upadek zajętej wierzytelności względem L. (...), co do której także nastąpił zbieg egzekucji sądowych, a co jednak nie miało znaczenia z punktu widzenia zastosowania normy art. 773¹ § 2 k.p.c.

Nie sposób także podzielić wywodów odwołującego się jakoby był on uprawnionym do wydania zarządzenia w trybie art. 814 k.p.c. z uwagi na cel egzekucji, tj. w ocenie skarżącego postawę samego dłużnika, który w początkowej fazie postępowania odmawiał współpracy – nie odpowiadał, na wezwanie do złożenia

wyjaśnień i
wyjawienie
majątku. Przede
wszystkim, jak
trafnie ustaliła
Komisja
Dyscyplinarna,
przepis ten nie
może służyć
ustaleniu
faktycznego
miejsca pobytu
dłużnika, a w
takim właśnie
celu zarządzenie
z (...) roku o
wyznaczeniu na
dzień (...) roku,
godz. (...), pod
adresem (...) -
(...) W., ul.
(...), czynności
przymusowego
otwarcia lokalu
(k. 107 ww.
akt Km) w
rzeczywistości
zostało wydane.

Przypomnieć
należy, iż w
świetle art. 814
§ 1 k.p.c., jeżeli
cel egzekucji
tego wymaga,
komornik
zarządzi
otworzenie
mieszkania oraz
innych
pomieszczeń i
schowków
dłużnika, jak
również
przeszuka jego
rzeczy,
mieszkanie i
schowki. Gdyby
to nie
wystarczyło,

komornik może ponadto przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie. Komornik może to uczynić także wówczas, gdy dłużnik chce się wydalić lub gdy zachodzi podejrzenie, że chce usunąć od egzekucji przedmioty, które ma przy sobie.

Jak podkreśla się w doktrynie, zastosowanie wobec dłużnika ww. środków przez komornika musi być szczególnie uzasadnione.

Przymusowe otwarcie mieszkania oraz innych pomieszczeń i schowków dłużnika musi być poprzedzone ustaleniem, iż w istocie są one zajmowane przez dłużnika, a dłużnik, stosując bierny opór, sprzeciwia się prowadzeniu egzekucji.

Podobnie przeszukanie mieszkania, rzeczy dłużnika i schowków powinno być

poprzedzone wezwaniem dłużnika do udzielenia wyjaśnień dotyczących składników majątku, do których komornik kieruje czynności egzekucyjne.

Dopiero wówczas, gdy przeszukanie mieszkania i schowków oraz rzeczy dłużnika nie przyniosło oczekiwanego rezultatu w postaci ujawnienia rzeczy podlegających zajęciu, komornik może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie, oraz przedmioty, które dłużnik ma przy sobie (por. A. Adamczuk [w:] Kodeks postępowania cywilnego.

Komentarz. Tom II. Art. 478-1217, wyd. IV, red. M. Manowska, Warszawa 2021, art. 814. LEX/el).

W realiach rozpatrywanego przypadku

obwiniony wydał
kwestionowane
zarządzenie już
po czynnościach
terenowych pod
wskazany
przez wierzyciela
adresem
zamieszkania
dłużnika, tj. P.,
ul. (...), w czasie
których ustalił,
że w miejscu tym
nie znajdują się
żadne
ruchomości
dłużnika, a on
sam
najprawdopodobniej
zamieszkuje w
W. przy ul. (...),
a pod adresem
w P. jedynie
„pojawia się” (k.
103 akt (...)).
Fakt, iż dłużnik
nie reagował
na wezwania
obwinionego,
nie uzasadniał
jednak wydania
zarządzenia w
trybie art. 814
k.p.c.
Okoliczności
sprawy,
prawidłowo
ustalone przez
Komisję
Dyscyplinarną,
wskazują
bowiem, że
obwiniony - nie
będąc pewnym
miejsca
faktycznego
zamieszkania
dłużnika - wydał
kontestowane
zarządzenie li

tylko w celu
zweryfikowania
tej okoliczności
i w celu
uniknięcia
dodatkowych
kosztów
związanych z
domniemanym
miejsce pobytu
dłużnika na
terenie W..
Wskazuje na to
zarówno treść
wyjaśnień
obwinionego,
jak i dalszy
przebieg
czynności w
sprawie –
niezwłocznie po
złożeniu wykazu
majątku a bez
jego weryfikacji
oraz po
wniesieniu
skargi na
czynność
wyznaczoną w
trybie art. 814
k.p.k.,
obwiniony
odwołał ją, jak
i przychylił się
do skargi (k.
120 ww. akt
Km), co dobitnie
potwierdza, że
wydał on
zarządzenie z
dnia (...) roku
w braku ku
temu przesłanek
ustawowych, tj.
pomimo
niepotwierdzenia,
że dłużnik
faktycznie tam
przebywa i

stosuje bierny opór.

Sąd odwoławczy podziela także zapytania Komisji Dyscyplinarnej co do tego, że wyznaczenie przez obwinionego czynności w trybie art. 814 k.p.c. nie miało uzasadnienia również z tej racji, że wyznaczona w nim czynność przekraczała zakres kognicji miejscowej obwinionego komornika. Jakkolwiek argumentacja przemawiająca za powyższym w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia jest częściowo wadliwa, co trafnie wytknął skarżący, okoliczność ta finalnie nie rzutowała jednak na prawidłowość kontestowanego rozstrzygnięcia.

I tak komornik co do zasady działa na obszarze swojego rewiru.

Rewirem jest obszar właściwości sądu rejonowego, przy którym działa komornik. W rewirze może działać więcej komorników niż jeden (art. 8 ust. 1–3 ustawy o komornikach sądowych – dalej u.k.s.). Przewidziane w art. 10 ust. 1 u.k.s. prawo wyboru komornika przez wierzyciela pozostaje w związku z art. 759¹ k.p.c., który stanowi, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące właściwości miejscowej komorników nie uchybiają prawu wyboru komornika określonego w odrębnych przepisach. Takim przepisem jest art. 10 ust. 1 u.k.s., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo wyboru komornika na obszarze właściwości sądu apelacyjnego, na

którym znajduje się siedziba kancelarii komornika właściwego zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem spraw:

- o egzekucję z nieruchomości;
- o wydanie nieruchomości;
- o wprowadzenie w posiadanie nieruchomości;
- o opróżnienie pomieszczeń, w tym lokali mieszkalnych, z osób lub rzeczy;
- w których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio.

Jak podkreśla się w piśmiennictwie funkcjonujący w ten sposób komornicy będą czynności wobec dłużników zamieszkujących

na terenie właściwego dla nich rewiru. Jedynie wyjątkowo, niejako w nagrodę za skuteczność i rzetelność, podejmować będą działania poza rewirem, w granicach jednak apelacji właściwej dla własnego sądu rejonowego (zob. art. 10 u.k.s.). W ramach danego rewiru wybór konkretnej kancelarii komorniczej zależeć będzie od decyzji wierzyciela (J. Prasalek [w:] Komentarz do ustawy o komornikach sądowych [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Komentarz, red. M. Simbierowicz, M. Świtkowski, LEX/el. 2021, art. 8).

Wyjątek od zasady, że komornik działa na obszarze swojego rewiru,

wynika obecnie nie tylko z art. 10 ust. 1 u.k.s., albowiem w przypadku wyboru komornik działa poza obszarem swojego rewiru (art. 10 ust. 2 u.k.s.), ale również z treści art. 773¹ § 2 k.p.c., gdyż w przypadku zbiegu egzekucji między dwoma komornikami prowadzącymi sprawę z wyboru sprawa trafi do jednego z nich nawet w sytuacji, kiedy przekroczy on limity spraw z art. 10 ust. 4 u.k.s. Kolejny wyjątek od zasady, że komornik działa na obszarze swojego rewiru, wynika z art. 844 § 2 k.p.c., gdyż wszczęcie egzekucji z ruchomości przez komornika, który był właściwy w tym sposobie egzekucji, nie daje podstaw do przekazania sprawy co do innych ruchomości innemu

komornikowi,
który byłby
właściwy do
egzekucji
zgodnie z ogólną
właściwością lub
właściwością
wyznaczoną
miejscem
położenia tych
ruchomości (A.
Antkiewicz [w:]
Komentarz do
ustawy o
komornikach
sądowych [w:]
Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Kodeks Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego.
Komentarz, red.
M.
Świeczkowska-
Wójcikowska, J.
Świeczkowski,
Warszawa 2020,
art. 8).

Ponieważ w
realiach
niniejszej
sprawy nie
doszło do
egzekucji z
ruchomości
(poprzez ich
zajęcie) brak
było podstaw
do snucia w
tym kierunku
jakichkolwiek
rozważań. I
tylko w tym
kontekście

należy
odczytywać
uwagi Komisji
Dyscyplinarnej
co do
teoretycznej
możliwości
działania
obwinionego
poza swoim
rewirem i
okręgiem Sądu
Apelacyjnego w
P. w sytuacji
opisanej w art.
844 § 2 k.p.c.

Marginalnie
zauważyć należy,
iż rację ma
skarżący co
do aktualnego
brzmienia art.
844 § 1
k.p.c., tyle że
nie znajdował
on w niniejszej
sprawie
zastosowania.

Przypomnieć
wypada, że w
stanie prawnym
przed 1.01.2019
r. właściwym
organem do
prowadzenia
egzekucji z
ruchomości był
komornik
działający przy
sądzie
rejonowym, w
którego okręgu
znajdowały się
rzeczy ruchome.
Po nowelizacji
dokonanej mocą
u.k.s. zasadą
jest, że egzekucja

z ruchomości należy do komornika ogólnej właściwości dłużnika, czyli według miejsca zamieszkania, siedziby lub oddziału dłużnika. W przypadku, gdy dłużnik nie ma miejsca zamieszkania, siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do przeprowadzenia egzekucji właściwy jest komornik tego sądu, w którego okręgu znajdują się ruchomości (art. 844 § 1 k.p.c.). Naturalnie stosownie do art. 10 ust. 1 u.k.s. wierzyciel ma prawo wyboru komornika, aczkolwiek ograniczone tylko do obszaru właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się siedziba kancelarii komornika właściwego, zgodnie z przepisami k.p.c. Wobec tego, komornik nie może, co do

zasady,
podejmować
czynności
egzekucyjnych
poza swoim
rewirem
(okręgiem sądu
apelacyjnego).
Jeżeli zatem
dany komornik
jest właściwy
miejscowo do
przeprowadzenia
egzekucji z
ruchomości z
uwagi na miejsce
zamieszkania
(siedziby,
oddziału)
dłużnika, ale
faktycznie
ruchomości
znajdują się
poza rewirem
tego komornika
(okręgiem sądu
apelacyjnego), to
zgodnie z art.
844 § 1 k.p.c. nie
może prowadzić
egzekucji do
tych ruchomości
(por. M.
Krakowiak MOP
2019 r. Nr
18). Rezultaty
te potwierdza
wykładnia
historyczna.
Przed 1 stycznia
2019 roku art.
844 § 1
k.p.c. stanowił,
że egzekucja
z ruchomości
należała do
komornika tego
sądu, w którego
okręgu
znajdowały się

ruchomości,
chyba że
wierzyciel
wybrał innego
komornika.
Norma ta była
skorelowana z
brzmieniem art.
8 ust. 1 ustawy
z dnia 29
sierpnia 1997 r.
o komornikach
sądowych i
egzekucji (Dz.U.
z 2018 r., poz.
1309 - t.j.),
wedle którego
komornik działał
na obszarze
swojego rewiru
komorniczego,
przy czym w
myśl ust. 5
wierzyciel miał
prawo wyboru
komornika na
terytorium
całego kraju (z
wyjątkiem spraw
o egzekucję
z nieruchomości
oraz spraw, w
których przepisy
o egzekucji z
nieruchomości
stosowało się
odpowiednio), a
nie w obrębie
apelacji, jak na
gruncie
aktualnie
obowiązujące
ustawy o
komornikach
sądowych.
Celem tej
zmiany była
likwidacja tzw.
hurtowni
komorniczych

na rzecz małych i średnich kancelarii, co nie może być pomijane przy wykładni art. 844 § 1 k.p.c. Naturalnie w piśmiennictwie wypowiedziana są także poglądy odmienne (I. K.: Właściwość komornika, s. 88; (...)2020-NR- 2/legalis/el), dywagacje te mają jednak charakter teoretyczny, albowiem - jak o tym była mowa powyżej - przepisy o egzekucji z ruchomości nie znajdowały w realiach poddanego osądowi przypadku zastosowania. Kontestowane zarządzenie zostało wydane w trybie przepisów ogólnych o egzekucji sądowej (art. 814 k.p.c.), a jego faktycznym celem nie było zajęcie ruchomości dłużnika, a ustalenie miejsca jego stałego pobytu. Skarżący pomija

przy tym i
to, że wobec
zbiegu egzekucji
- wprowadzie do
innej
wierzytelności -
winien on
niezwłocznie
wydać
postanowienie o
swojej
niewłaściwości i
przekazać
sprawę w całości
do dalszego
prowadzenia
właściwemu
komornikowi
sądowemu,
zgodnie z zasadą
pierwszeństwa.

Mając zatem na
uwadze
długotrwałość
utrzymywania
przez
obwinionego
stanu
bezprawnego
(123 dni) oraz
rozmyślne
wydanie
zarządzenia w
trybie art. 814
k.p.c. bez
zaistnienia ku
temu przesłanek
i w celu,
któremu przepis
ten nie służy,
wyznaczając
miejsce
czynności poza
obszarem
właściwości tut.
Sądu
Apelacyjnego,
zasadnym było
uznane, że

obwiniony
uchylił tym
samym powadze
i godności
sprawowanego
urzędu
komornika
sądowego.
Naturalnie nie
każda obraza
przepisów
postępowania
lub zasad etyki
zawodowej
komornika
sądowego godzi
w powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego w
rozumieniu art.
222 pkt 1
obowiązującej
ustawy o
komornikach
sądowych.
Przyjęcie takiego
zapatrywania
oznaczałoby -
niejako z
automatu -
pociągnięcie
każdego
komornika
sądowego do
odpowiedzialności
dyscyplinarnej
za jakąkolwiek
obrazę
przepisów
prawa, w tym w
wypadku
uchylenia lub
zmiany
czynności
egzekucyjnej
komornika w
drodze
zwyczajnych lub
szczególnych

środków
zaskarżenia (np.
w drodze skargi
na czynności
komornika), z
czym nie sposób
się zgodzić.
Postępowanie
dyscyplinarne
nie może i
nie powinno
zastępować lub
uzupełniać
środków
nadzoru
judykacyjnego i
administracyjnego
nad
komornikiem
(por. R.
Szałachowski,
Sprawy
dyscyplinarne
komorników
sądowych w
świetle
orzecznictwa
Komisji
Dyscyplinarnej,
w: Analiza i
ocena ustawy...,
s. 215).

Sąd Apelacyjny
podzielił jednak
zapatrywania
Komisji
Dyscyplinarnej,
że zachowanie
obwinionego –
sprzeczne z
obowiązującymi
komornika
unormowaniami
stanowiło
jednocześnie o
naruszeniu
powagi i
godności
sprawowanego

przezeń urzędu
komornika
sądowego.

W tym miejscu
przypomnieć
należy, iż
komornik
odpowiada
dyscyplinarnie
za naruszenie
powagi i
godności
urzędu. Jest
to określenie
nieostre i bardzo
szerokie. Przy
jego
interpretacji
należy więc brać
pod uwagę:
zarówno treść
ślubowanie
komornika,
ustawy
regulującej
status
komornika
sądowego oraz
przestrzeganie
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika.
Bezspornym
jest, że na
gruncie
obowiązującej
ustawy o
komornikach
sądowych
podstawowym
obowiązkiem
komornika
sądowego jako
funkcjonariusza
publicznego jest
przestrzeganie
przepisów prawa
(vide: art. 25
ust. 1 u.k.s.:

„Komornik jest obowiązany postępować zgodnie z przepisami prawa, orzeczeniami sądu wydanymi w trybie nadzoru judykacyjnego, zarządzeniami lub zaleceniami uprawnionych organów nadzoru administracyjnego, złożonym ślubowaniem i zasadami etyki zawodowej oraz podnosić kwalifikacje zawodowe.”; oraz art. 17 ust. 2 u.k.s.: "Ślubuję uroczyście jako komornik powierzone mi obowiązki wypełniać zgodnie z prawem i sumieniem, dochować tajemnicy prawnie chronionej, w postępowaniu swym kierować się zasadami uczciwości, godności i honoru"). Obowiązek ten wpisany jest także do Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego

(Uchwała Nr (...) K. z dnia 6 września 2016 r. K..2016.9.6 dalej - (...)), który w § 6 ust. 1 stanowi, że „Komornik, jako funkcjonariusz publiczny wykonujący zawód zaufania publicznego, obowiązany jest do postępowania zgodnego z obowiązującymi przepisami prawa i swoim sumieniem, złożonym ślubowaniem oraz przyrzeczeniem, zasadami współżycia społecznego, dobrymi obyczajami, wykazywania się należyłą rzetelnością i sumiennością, kierowania się zasadami uczciwości, godności, honoru oraz do dochowania tajemnicy prawnie chronionej”. Nadto sam Kodeks w § 2 definiuje uchybienie zasadom etyki zawodowej, jako postępowanie sprzeczne z

dobrem
wymiaru
sprawiedliwości,
naruszające
powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego i
stanowiące
podstawę
odpowiedzialności
dyscyplinarnej.

Zasady
poszanowania
godności urzędu
komornika
sądowego
można odnieść
do pojęcia
godności urzędu
sędziego sądu
powszechnego. Z
racji pełnionych
funkcji zarówno
komornik
sądowy, jak
i sędzia sądu
powszechnego
pełnią służbę na
rzecz wymiaru
sprawiedliwości.
I tak Sąd
Najwyższy w
wyroku z
11.09.2007 r.,
(...) 50/07 (LEX
nr 471858),
zwrócił uwagę,
iż przy
uchybeniach
godności urzędu
chodzi przede
wszystkim o
takie
zachowania
sędziego (tu:
komornika) w
służbie i poza
służbą, w życiu

społecznym, a
nawet
prywatnym,
które są
nieetyczne,
niemoralne,
gorszące i które
przynoszą ujmę
stanowisku
sędziego (tu:
komornika)
(por.
Simbierowicz M.
(red.),
Świtkowski M.
(red.), Falkowski
B., Grajewski
A., Prasalek
J., Rączkowski
M., Skoczylas
T.: Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Komentarz do
art. 222, LEX/
el., 2021).

Przekładając
powyższe uwagi
na grunt
rozpatrywanego
przypadku
stwierdzić
należy, iż
uchybiecie przez
obwinionego
komornika
obowiązkowi
przestrzegania
prawa - poprzez
niepodjęcie
czynności
zmierzających
do
bezwłocznego
przekazania akt
prowadzonego w

sprawie (...)
postępowania
egzekucyjnego
właściwemu wg
treści art.
773⁽¹⁾ § 2 k.p.c.
komornikowi
sądowemu oraz
rozmyślne
wyznaczenie
czynności w
trybie art. 814
§ 1 k.p.c.
poza obszarem
właściwości
miejscowej
obwinionego
przy
jednoczesnym
braku
merytorycznych
przesłanek
uzasadniających
zastosowanie
ww. normy
prawnej,
słusznie zostało
uznane przez
Komisję
Dyscyplinarną
jako godzące
w powagę i
godność
sprawowanego
przezeń urzędu
Komornika
Sądowego przy
Sądzie
Rejonowym P.
(1) w rozumieniu
art. 222 pkt 1
u.k.s., jak i §
2 (...), który
dodatkowo
piętnuje
naruszanie
normy art. 773⁽¹⁾
§ 2 k.p.c.
(vide § 15:

„W przypadku skierowania egzekucji do tego samego składnika majątku dłużnika przez dwóch lub więcej komorników, naganne jest nieprzekazywanie akt spraw egzekucyjnych komornikowi właściwemu do dalszego prowadzenia postępowania bądź przekazywanie ich z nieuzasadnionym opóźnieniem”).

Obwiniony pomimo, że znał treść i sposób stosowania przepisów art. 773¹ § 2 k.p.c. oraz art. 814 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 u.k.s. oraz zasad etyki zawodowej nie tylko prowadził przedmiotowe postępowanie w sposób niezgodny z ich treścią, ale czynił to w sposób uporczywy, nacechowany złą wolą i nieustępliwością, jedynie pozornie mając na uwadze

interesy stron
prowadzonego
postępowania, a
w istocie
działając na
szkodę dłużnika
i interesu
wymiaru
sprawiedliwości.
Nie można
bowiem
zapominać, że
komornik
sądowy –
funkcjonariusz
publiczny jest
jednocześnie
organem władzy
publicznej, w
związku z czym
prowadzona
przez niego
egzekucja jest
aktem władzy
państwa.
Obowiązek
przestrzegania
prawa przez
komornika
sądowego
wynika z
zaufania do
urzędu oraz
godności
organów
egzekucyjnych w
opinii
społeczeństwa.
Komornik,
prowadząc
postępowanie
egzekucyjne,
wkracza w
delikatną sferę
prywatności
jednostki, a
także w jej
relacje społeczne
oraz
ekonomiczne. W

związku z tym szczególnie uzasadnione jest działanie na podstawie i w granicach prawa przez komornika (por. Świeczkowska-Wójcikowska Marzena (red.), Świeczkowski Jarosław (red.), Komentarz do ustawy o komornikach sądowych, [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz WKP 2020 - komentarz do art. 25, LEX/el)

Przekładając powyższe uwagi teoretyczne na grunt poddanego osądowi przypadku i oceniając sprawę z punktu widzenia modelowego obywatela, należało uznać, że ustalone przez Komisję Dyscyplinarną postępowanie obwinionego

<p>podważało zaufanie do sprawowanego przezeń urzędu komornika sądowego jako funkcjonariusza publicznego i przyniosło mu ujmę, jako sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości, czyli wyczerpywało znamiona typu czynu zabronionego z art. 222 pkt 1 u.k.s., a niezależnie od tego również z art. 222 pkt 4 u.k.s.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych oraz obciążenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. kosztami postępowania dyscyplinarnego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ odwołanie okazało się niezasadne, wniosek odwołującego się o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych nie zasługiwał na uwzględnienie. Tym samym brak było podstaw do obciążenia kosztami postępowania dyscyplinarnego Komisji Dyscyplinarnej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Ustalenie, że obwiniony dopuścił się nie trzech a jednego przewinienia</p>	

	<p>dyscyplinarnego w sposób zarzucony mu przez Rzecznika Dyscyplinarnego przy K. we W. ze zmianami wynikającymi z prawidłowych ustaleń Komisji Dyscyplinarnej, które nie znalazły odzwierciedlenia w sentencji orzeczenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zgodnie z art. 440 k.p.k., jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego (tu: obwinionego) albo w sytuacji określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie uchyleniu (w zw. z art. 223 ust. 2 u.k.s.). Z tych względów obowiązkiem sądu odwoławczego</p>		

było
skorygowanie
wadliwej
konstrukcji
zaskarżonego
orzeczenia:

- po pierwsze,
w zakresie
w jakim
dokonane
przez
Komisję
Dyscyplinarną
zmiany w
opisie
zarzuconych
obwinionemu
przewinień
dyscyplinarnych
zostały
umieszczone
poza
sentencją
orzeczenia -
poprzez
wprowadzenie
do
komparycji
orzeczenia
ich opisu
z wniosku
o ukaranie
Rzecznika
Dyscyplinarnego
przy K. w
W. z dnia
(...)roku;
- po drugie,
w zakresie
ilości
przypisanych
przewinień
dyscyplinarnych
- poprzez
przyjęcie, że
obwiniony
dopuścił się
jednego

przewinienia
dyscyplinarnego

z art. 222
pkt 1 i
4 ustawy
z dnia 22
marca 2018
r. o
komornikach
sądowych w
zw. z art.
11 § 2 k.k.
w zw. z
art. 223 ust.
1 ustawy
z dnia 22
marca 2018
r. o
komornikach
sądowych;

- po trzecie,
w zakresie
podstawy
orzeczenia o
karze -
poprzez jej
uzupełnienie
o art. 11 § 3
k.k. w zw. z
art. 223 ust.
1 ustawy
z dnia 22
marca 2018
r. o
komornikach
sądowych.

Nie ulega
wątpliwości, że
art. 413 § 2 pkt
1 k.p.k. (w zw.
z art. 223 ust. 2
u.k.s.) nakazuje,
by orzeczenie
skazujące
zawierało
dokładne
określenie
przypisanego

obwinionemu
czynu. Nakazowi
temu formalnie
czyni zadość
zaskarżone
orzeczenie,
aczkolwiek
intencją Komisji
Dyscyplinarnej
– wynikają z
treści pisemnych
motywów
zaskarżonego
orzeczenia -
było przypisanie
obwinionemu
zarzuconych
czynów ze
zmianami ich
opisu i
kwalifikacji
prawnej, o
których
obwiniony został
uprzedzony na
rozprawie w
dniu (...) roku (k.
103 akt (...)), a co
organ I instancji
błędnie zawarł w
części wstępnej
orzeczenia miast
w jego części
rozstrzygającej.
Tę wadliwość
orzeczenia Sąd
odwoławczy
wyczerpał z
urzędu, nadając
nowy opis czynu,
tak był
odpowiadał on
nie tylko
intencjom
Komisji
Dyscyplinarnej,
ale i
poczynionym
przez nią
ustaleniom –

nota bene
korzystniejszym
dla obwinionego
w stosunku
do wniosku
o ukaranie -
aby uzyskać
stan materialnej
sprawiedliwości
orzeczenia.

W myśl art.
11 k.k. -
stosowanym
odpowiednio w
niniejszym
postępowaniu za
art. 223 ust.
1 u.k.s. - ten
sam czyn może
stanowić tylko
jedno
przestępstwo
[tu:
przewinienie
dyscyplinarne]
(vide: § 1). Jeżeli
czyn wyczerpuje
znamiona
określone w
dwóch albo
więcej
przepisach
ustawy karnej
[tu: u.k.s.], sąd
skazuje za jedno
przestępstwo
[tu:
przewinienie
dyscyplinarne]
na podstawie
wszystkich
zbiegających się
przepisów (vide:
§ 2). W wypadku
określonym w
§ 2 sąd
wymierza karę
na podstawie
przepisu

przewidującego
karę
najsurowszą, co
nie stoi na
przeszkodzie
orzeczeniu
innych środków
przewidzianych
w ustawie na
podstawie
wszystkich
zbiegających się
przepisów (vide:
§ 3).

Tymczasem,
Komisja
Dyscyplinarna,
pomimo, iż
formalnie uznała
obwinionego „za
winnego
zarzucanych mu
deliktów
dyscyplinarnych”,
to wymierzyła
jedną karę,
miast trzech
jednostkowych,
które dopiero
ewentualnie
należało
sprowadzić do
kary łącznej
– w drodze
odpowiedniego
zastosowania
przepisów
Rozdziału IX.
Zbieg
przestępstw oraz
łączenie kar i
środków
karnych
Kodeksu
karnego. Mało
tego, w
pisemnych
motywach
orzeczenia

Komisja Dyscyplinarna, uzasadniając rozstrzygnięcie o karze i kosztach postępowania dyscyplinarnego, jednoznacznie traktowała przypisane obwinionemu zachowania jako jeden delikt dyscyplinarny (vide k. 4-5 uzasadnienia), co z racji kierunku zaskarżenia niniejszego orzeczenia (wyłącznie na korzyść) nie mogło być przez Sąd odwoławczy inaczej potraktowana jak tylko w ten sposób, że intencją Komisji Dyscyplinarnej było przypisanie obwinionemu popełnienia nie trzech, a jednego przewinienia dyscyplinarnego o kumulatywnej kwalifikacji prawnej.

5.
**ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku**

<p>sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • rozstrzygnięcie w punkcie 1) w zakresie jakim nie zostało przez sąd odwoławczy zmienione, w tym o wymierzeniu obwinionemu kary upomnienia; • w całości rozstrzygnięcie w punkcie 2) o obciążeniu obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego. 		
<p>Zwiąże o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>Zasadnicze ustalenie Komisji Dyscyplinarnej, że zachowanie obwinionego wyczerpywało znamiona typów czynów zabronionych -</p>		

jako delikty dyscyplinarne z art. 222 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych - nie zostało skutecznie przez skarżącego zakwestionowane z powodów wyżej wyeksplikowanych.

Z kolei orzeczona przez Komisję Dyscyplinarną kara upomnienia, jako najłagodniejsza z katalogu kar wymienionych w art. 224 u.k.s., nie razi surowością – należyście uwzględnia stopień winy i społecznej szkodliwości przewinienia oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze ukarania, zgodnie z dyrektywami wymiar kary, określonymi w art. 250 ust. 1 i 2 u.k.s. - w tym brak ujemnych następstw czynu i dotychczasową niekaralność obwinionego.

Zgodnie z art. 259 ust. 2 u.k.s. koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi obwiniony w przypadku ukarania, a w pozostałych przypadkach Krajowa Rada Komornicza. W tych okolicznościach brak było podstaw do zmiany orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Komisją Dyscyplinarną.

**0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

Sąd
odwoławczy:

I. zmienił
zaskarżone
orzeczenie w ten
sposób, że:

a. przyjął, w
miejsce opisu
czynów
zarzuconych
obwinionemu w

komparycji
orzeczenia, ich
opis z wniosku o
ukaranie
Rzecznika
Dyscyplinarnego
przy K. w
W. z dnia
(...) roku, tj.,
że obwinionemu
zarzucono
popelnienie
tego, że:

„działając na
szkodę S. F.
zam. ul. (...),
(...)-(...) P. w
prowadzonym
przez siebie
postępowaniu
egzekucyjnym o
sygnaturze (...),
dopuścił się:

- zaniechania
w okresie
od (...) r.
podjęcia
czynności
zmierzących
do
przekazania
akt
egzekucyjnych
właściwemu
komornikowi
pomimo
posiadania
wiedzy o
istnieniu
zbiegu
egzekucji do
świadczenia
dłużnika z
(...) Oddział
w P.
- podjęcie
działania

poza
obszarem
właściwości
sądu
apelacyjnego,
na którym
znajduje się
kancelaria
komornika
poprzez
wydanie
zarządzenia
z dn. (...) r.
w którym
wyznaczony
został
termin
przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...)

- wydania w
dn. (...) r.
zarządzenia
w trybie
art. 814
k.p.c. bez
zaistnienia
wymaganych
do tego
przesłanek,

którymi to
działaniami:

1. naruszył
powagę i
godność urzędu
komornika
sądowego
poprzez
uchybie
obowiązkowi
wynikającemu z
art. 25 ustawy
z dnia 22
marca 2018 r.

o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 poz. 771), jak też zasadom wyrażonymi w § 6 pkt 1, § 14 pkt 1 oraz § 15 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego

- **tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 222 pkt 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. 2018 r. poz. 771), w zw. z § 2 Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika Sądowego,**

2. podjął czynności egzekucyjne z nieuzasadnioną zwłoką

- **tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 222 pkt 4 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych**

**(Dz.U.
2018 poz.
771),**

3. w sposób
rażący dopuścił
się obrazy art.
773¹ § 1 i
art. 814 § 1
ustawy kodeks
postępowania
cywilnego z dnia
17 listopada
1964 r. (Dz. U.
Nr 43,poz.296) z
późn. zm. oraz
art. 8 ust. 1 w zw.
z art. 10 ust. 1
ustawy z dnia 22
marca 2018 roku
o komornikach
sądowych (Dz.U.
2018 r. poz. 771)

• **tj. o
przewinienie
dyscyplinarne
z art. 222
pkt 11
ustawy z
dnia 22
marca
2018 r. o
komornikach
sądowych
(Dz.U.
2018 poz.
771)”;**

b. uznał
obwinionego R.
J. (1) – w ramach
zarzuconych mu
przewinień - za
winnego
popelnienia
jednego
przewinienia
dyscyplinarnego,
polegającego na

tym, że działając na szkodę S. F., zam. ul. (...), (...)-(...) P., w prowadzonym przez siebie postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze (...):

- zaniechał w okresie od (...) r. podjęcia czynności zmierzających do przekazania akt egzekucyjnych właściwemu komornikowi, pomimo posiadania wiedzy o istnieniu zbiegu egzekucji do świadczenia dłużnika z (...) Oddział w P.,
- wyznaczył działanie poza obszarem właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się kancelaria komornika, poprzez wydanie zarządzenia z dnia (...) r., w którym wyznaczony

został
termin
przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...),

- wydał w
dniu (...) r.
zarządzenia
w trybie art.
814 k.p.c.,
w którym
wyznaczony
został
termin
przymusowego
otwarcia
lokalu pod
adresem:
(...)-(...) W.,
ul. (...), bez
zaistnienia
wymaganych
do tego
przesłanek,

przez co podjął
czynności
egzekucyjne z
nieuzasadnioną
zwłoką oraz
naruszył powagę
i godność urzędu
komornika
sądowego,
uchybiając
obowiązkom
wynikającym z
art. 25 ustawy
z dnia 22
marca 2018 r.
o komornikach
sądowych (Dz.U.
z 2021 r. poz.
850 - t.j.),
jak też zasadom
wyrażonym w § 6

ust. 1 oraz § 15
Kodeksu Etyki
Zawodowej
Komornika
Sądowego,
***czym
wyczerpał
znamiona
przewinienia
dyscyplinarnego
z art. 222 pkt
1 i 4 ustawy z
dnia 22 marca
2018 r. o
komornikach
sądowych*** w
zw. z art. 11 §
2 k.k. w zw. z
art. 223 ust. 1
ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych;

c. uzupełnił
podstawę
orzeczenia o
karze o art. 11
§ 3 k.k. w zw.
z art. 223 ust.
1 ustawy z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych.

Zwiąże o
powodach
zmiany

Zmiany te miały
charakter
porządkujący i
doprecyzowujący,
a ich motywy
wynikały z
powodów, o
których była
mowa powyżej.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	*****	# art. 439 k.p.k.	*****
Zwięźle o powodach uchylenia			
*****	*****		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
*****	*****		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
*****	*****	*****
4.1.	*****	# art. 454 § 1 k.p.k. *****
Zwięźle o powodach uchylecia		
*****	*****	*****
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
*****	*****	*****
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	*****	*****
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III.	Sąd odwoławczy obciążył obwinionego	

kosztami
postępowania
odwoławczego.
Zgodnie bowiem
z art. 259 ust.
2 u.k.s. koszty
postępowania
dyscyplinarnego
ponosi
obwiniony w
przypadku
ukarania.

Ponieważ koszty
te mają
charakter
zryczałtowany w
myśl art. 259 ust.
1 u.k.s. ryczałt
ten obejmuje
także etap
postępowania
odwoławczego,
co czyniło
zbytecznym
kwotowe ich
zasądzanie od
obwinionego za
tę fazę
postępowania
dyscyplinarnego
(por. wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 23 kwietnia
2021 roku w
sprawie I KK
18/21).

7. **PODPIS**

(...) P. G. M. Ś.